Szabó Antigoné és Szabó Kálmán műfordításai

Makropulosz Jorgosz

Apám házat akart építeni

Apám egész élete arra ment rá, hogy felépítsen egy otthont.
Minden délutánt, minden ünnepnapot a kis konyhában töltött,
Édességet nem evett, kávéházba nem járt.
Amikor meghalt, egy gazzal benőtt telek maradt
utána, amelynek nincsenek ablakai, ágyai, évei…
Változnak az idők, ahogy mondani szokták, sok minden történt azóta…
Bátyámmal elvesztettük egymást, megtudtuk, hogy apánk is meghalt.
Szóval ezért nézek esténként ilyen mélyen a szemedbe.
Talán én még érezhetem azt az odaadó fészekmeleget, amit ő soha nem érezhetett.

Szabó Antigóné fordítása

Kosztisz Palamasz

Mozdulatlan élet

És küzdöttem, hogy a szobrot a templomnak kivéssem,
s hogy magasba, a szikla tetejére
állítsam meztelen, s aztán elmenjek szépen,
elmenjek úgy, hogy sohase enyészve.
És kivéstem. S az emberek, kik sok formátlan bálvány,
dísztelen báb előtt hajbókoltak rajongva,
égnek meredt hajjal, dühtől reszketve, árván,
mint ádáz ellenségre, úgy néztek rám s a szoborra.
Szemétdomb várt szobromra, s rám számüzetés magánya,
s mentettem oly gyorsan muló életem messzi földre,
nekiindultam, különös áldozatra elszánva:
gödröt ástam, és a szobrot temettem a gödörbe.
És szóltam: „Láthatatlanul merülj alá a rögbe,
mély gyökeret eressz, amint ókori romok élnek,
míg üt majd órád: nem muló virágként tündökölsz te,
egy templom leple várja már égi mezítlenséged.”
S tündöklő szó fakadt, amint a gödör közbevágott
prófétaként: „Mit ér a fény, a templom? Mindhiába.
Sem itt, sem ott nem lel helyet, mester, a te virágod,
gödör mélyén porladni jobb, emberszem sose lássa.
Sose üssön órája már! S ha üt, ha látják mások,
a templomban ragyogni fog a szobor-népek árja,
tökéletes remekmű mind, s költőik óriások
eredj vissza, kisértet, vár az árnyak éjszakája.
Korai volt a Ma neked, s késő lesz már a Holnap,
álmod nem teljesül, nem jön hajnal, szived reménye,
meg nem fogyatkozik nagy éje bánatodnak,
légvárak építője, te, árnyak Praxitelésze.
Mind, mi mai, s mi holnapi, minden hegylánc és tenger,
szivet szorító álmaid, mind, mind csak tévedések,
dicsőségednél több egy kis ibolyaszál a kertben,
mulandóság a sorsod, el kell bizony enyészned.”
S én így feleltem: »Hadd múljak el, hadd enyésszek,
s szivem szép műve is a néma sirba szálljon,
nyelje be a gödör, ám mindennél, mi halhatatlan,
tán drágább lesz, hiszem, gyorsan muló futásom.”

Szabó Kálmán fordítása